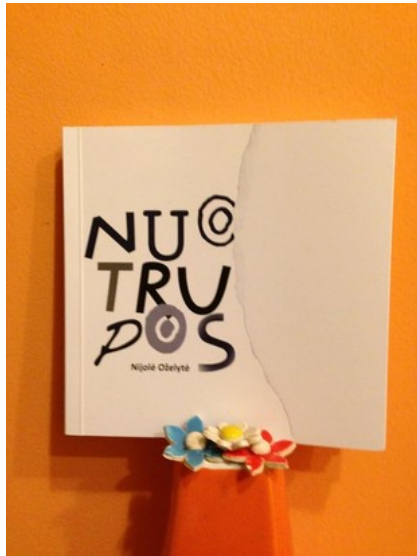

Oželytė: žmonės „Facebook“ – tarsi šuniukai, gatvėje atliekantys meilės aktą ⁽¹⁶⁾

2013-07-29 13:30 Snieguolė Dovidavičienė | Alfa.lt

Gdągvār Schwāgnđ 4 z 0 Tweet 0

Aktorės, politikės, Kovo 11-akto signatarės Nijolės Oželytės knyga "Nuotrupos" (Asmeninio albumo nuotr.)

Aktorė, visuomenės veikėja Nijolė Oželytė ką tik sugrįžo iš Londono, kur jos jauniausiajai dukrai Elenai buvo įteiktas mados žinovės – mados dizainerės, stilistės ir reklamos specialistės – bakalauro diplomas. „Ji mokės ne tik kurti, bet ir pristatinti madą“, – dukros pasiekimais Londone didžiavosi N. Oželytė. Moteris šypsosi – mantiją dėvinti ir iš laimės skraidanti Elenytė diplomo teikimo iškilnėse jai priminė Harį Poterį...

Trys dukros studijų metai mamai prabėgo tarsi trys dienos. „Mano vaikas per tą laiką suaugo ir pagaliau nutraukė bambagyslę“, – pasikeitusius santykius ir bendravimą su dukra įvardijo šio momento itin laukusi N. Oželytė.

Buvusi politikė, Seimo narė atskleidė dar vieną naujieną – ji išleido „Facebook“ publikuotų savo eilėraščių knygelę „Nuotrupos“. „Visą gyvenimą jaučiau gėdą, kad esu niekas profesine prasme. Visi žmonės yra gydytojai, mokytojai arba dar kas nors, o aš esu niekas. Ir dėl to jaučiuosi labai negerai. Visiems gyvenime labai gerai sekasi, o aš jokio produkto neduoju. Na, ir ką gi? Mano FB draugų dėka atsirado tas produktas – eilėraščių knygelė. Ar galite įsivaizduoti, kaip jaučiausi, kai prieš kelias dienas iš leidyklos „Versmė“ j rankas gavau savo knygą?“ – pati stebėdamasi klausė signatarė.

Kaip gi tai atsitiko? „Vaikas, išvažiuodamas studijuoti į Londoną, mane priregistravo FB, kad mažiau apie ją galvočiau ir jai netrukdyčiau gyventi. O kadangi registravusis FB atsirado tūkstančiai FB draugų, pradėjome dalytis patirtimis. Kadangi mano patirtis tikrai nekasdieniška, kitaip gyvenimą gyvenau nei dauguma žmonių – ne išorine, o vidine prasme – taigi, kad nebūčiau moralistė ir moralinė „užknisinėtoja“, savo mintis, patyrimą ėmiau rimuoti: primityviai įsprausdavau į ritmą, surimuodavau galūnes. Kad niekas nepagalvotų, kad morališkai terorizuoju“, – kuklindamasi savo eilėraščių atsiradimo istorijas aiškino N. Oželytė.

„Tai labai „trenka“ knyga, ir man tuo patinka, – pridūrė šokiruoti nevangiantį moteris, kalbėdama apie šią, dar vieną savo avantiūrą. – Net nemačiau, kiek joje puslapių. Eilėraščių – apie 50. Visi jie išdėstyti po vieną kiekviename puslapyje... Išėjo taip, kad per tuos trejus metus, kol vaikas mokėsi, prirašiau tų ketureilių ir dvielių gana nemažai. Sudėjau juos į krūvą ir išėjo knygelė. Norėjau, kad ji būtų atspausdinta ant laikraštinio popieriaus ir kad vadintųsi labai paprastai, netgi saviironiškai – „Facebook“ nuotrupa“. Kad niekas nepagalvotų, kad aš turiu pretenzijų į poeziją, nes iš tiesų net nežinau, kaip ta poezija gimsta. Tiesiog mechaniškai sugalvodavau rimą eilutėms, kad liėtųsi mano mintys, tai, kas svarbiausia. Kiekviena mintis – absoliuti mano patirtis, ne filosofavimas, ne emocijos, o tai, ką aš gyvenime sužinojau.“

Tiesa, leidykloje jai pasakė, kad ne visi žino, kas tas „Facebook“, taigi knygos pavadinime liko tik „Nuotrupos“. Bet vis tiek, sako, pirmą kartą pasijautusi žmogumi, kuris davė realų produktą. „Tas produktas nėra paprastas, gal – ne visiems skirtas, gal ne visi jį norės naudoti...“ – svarstė N. Oželytė.

Važiuoti per Lietuvą, Londoną ar Ameriką ir reklamuoti savo knygelės N. Oželytė nesiruošia, raginti jos skaityti – taip pat, nes labai brangina žmonių laiką, nenori tapti svetimo laiko vagis. Beje, kaip ir savojo, kurio niekada nešvaisto savo malonumams.

Kaip vadinti jos eilėraščius? Rimuota proza? Esė? Lietuviškais haiku? Gyvenimiškais patarimais, kuriuos atspausdinus galima pasikabinti virtuvėje ant sienos? „Tai – mano supratimai, konkretūs pamąstymai, kaip elgtis gyvenime. Visi jie atsiradavo po diskusijų FB, kuriuos žmonės naudoja įvairiausiems dalykams. Talpina savo slapčiausias mintis, asmenines nuotraukas ir kartais elgiasi tarsi kačiukai ar šuniukai, gatvėje atliekantys meilės aktą... Na, kiekvieno reikalas, ką ten kiekvienas daro. O man FB jau tapo darbo vieta, kurioje aš rašau, talpinu savo mintis. Kartais labai provokuojančias, ir dėl to kai kurie žmonės labai siunta. Bet aš jas dedu tyčia – kad žmonės išsiprovokuotų, išliėtų emocijas ir pamąstytų, ar jie ką nors dirba, daro, ar tik tulžimi drabstosi. Darau tai absoliučiai sąmoningai ir tyčia“, – savo „kėslų“ neslėpė aistringa FB vartotoja.

Kai kurie eilėraščiai atsiradavo po itin karštų diskusijų. Pavyzdžiui, toks: „Ir paklausė vaikas tyliai: „O kodėl turiu mylėti žmogų – piktą, baisų, buką?“ Tu ne jį mylėk, vaiku, o jame įkalintą, kenčiantį žmogiuką.“ Šis ketureilis atsirado po to, kai kažkas N. Oželytei papriekaištavo, kad kažkada ji vaikščiojo į kalėjimą pas nusikaltėlius, nors juos reikia naikinti... „Po tokios diskusijos susimąsčiau, kaip leisti tokiems žmonėms suprasti, kad jie mažai kuo skiriasi nuo to paties nusikaltėlio. Ir kažko nenužudo tik todėl, kad bijo...“ – įsitikinusi N. Oželytė.

Kitą sykį, perfrazuodama seną tiesą, kad „šiandien nieks gali tapti viskuo“, Nijolė parašiusi: „Bebalsis dainą traukia, o beraštis rašo. Kvailys protingo pasiaiškinti prašo.“ Primityviai surimuota, bet, pasak Nijolės, šitaip pateiktos aktualijos žmonėms geriau telpa į galvą.

„Sykį Pervalkoje vaikščiojau vėlyvą rudenį, kai jau visi medžiai stovėjo be lapų ir medyje pamačiusi varną nustėrau. Didžiulis varnas tupėjo pačioje liauno beržo viršūnėje ir suposi. Nustebau, kaip tokios liaunos šakelės išlaiko tokį didelį varną? Buvo neįmanoma to paaiškinti. Ir taip kiekvieną rytą – kai aš einu, varnas jau tupi medyje ir supasi... Ir štai ką aš „po pasimatymų“ su juo parašiau FB: „Nusiviro paklusniai liauna šaka, kai palietė ją šiltas varno kūnas...“ Labai seksualu“, – šypsojosi debiutinę rimuotų gyvenimiškų patarimų knygelę FB draugams išleidusi N. Oželytė.